

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 29, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1422](#) 11-10-2022

‘Ertoe bewegen’ als bedoeld in artikel 248d Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1416](#) 11-10-2022

Poging medeplegen doodslag noodweer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1142](#) 04-10-2022

Was Koninklijke Marechaussee bevoegd tot opsporing?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1324](#) 04-10-2022

Doorbreking verschoningsrecht ziekenhuis.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1359](#) 04-10-2022

Kon hof toepassing geven aan artikel 36e lid 7 Sr, nu hof ontnemingsmaatregel heeft gebaseerd op artikel 36e lid 3 (oud) Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1365](#) 04-10-2022

Vormverzuim afgenomen bloed.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1364](#) 04-10-2022

OM-cassatie. Una via-beginsel en hetzelfde feit (ne bis in idem).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:1362](#) 04-10-2022

Opgave bewijsmiddelen voldoende?

RECHTSPRAAK

Poging medeplegen doodslag noodweer?

Poging medeplegen doodslag noodweer?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie poging medeplegen doodslag is bewezen verklaard, onder meer over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer. Daartoe voert het aan dat het oordeel van het hof dat de verdachte zich aan een nieuwe aanranding door betrokkene [2] had kunnen en moeten onttrekken, niet zonder meer begrijpelijk is.

Het hof heeft geoordeeld dat een beroep op noodweer kan slagen als sprake is van een 1. verdediging(swil); 2. tegen een ogenblikkelijke en wederrechtelijke aanranding; 3. die het lijf, de eerbaarheid of een goed betreft; 4. welke verdediging noodzakelijk en proportioneel is.

Het hof overweegt dat gedragingen van verdachte die aan de wederrechtelijke aanranding door het latere slachtoffer zijn voorafgegaan, in de weg kunnen staan aan het slagen van een beroep op noodweer op grond van 'culpa in causa'. De incidenten op de locaties hebben in een zeer korte tijdspanne plaatsgevonden en zijn ook gelet op de overige feiten en omstandigheden onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het hof zal deze incidenten daarom als één strafrechtelijk relevant voorval beoordelen.

Om direct duidelijkheid te verschaffen over het standpunt van de advocaat-generaal dat er sprake is van een 'culpa in causa'-situatie die in de weg staat aan een mogelijke toewijzing van een beroep op zelfverdediging: anders dan de advocaat-generaal is het hof van oordeel dat uit het dossier onvoldoende blijkt van provocatieve handelingen of uitlatingen van verdachte waarmee hij een aanval zou hebben uitgelokt. Eveneens ontbreekt toereikend bewijs van het willens en wetens opzoeken van een confrontatie met de gebroeders [2] en [3]. De omstandigheden waar de advocaat-generaal op heeft gewezen, namelijk dat verdachte wist van de ruzie met betrokkene [2] en dat hij in die wetenschap met een vuurwapen en voorzien van een kogelwerend vest naar Almere is gegaan voor een confrontatie, is daarvoor naar geldend recht onvoldoende.

Met betrekking tot de toetsing van de feiten aan de hiervoor onder 1 t/m 4 genoemde voorwaarden overweegt het hof als volgt.

Ad 1: Het hof is met de advocaat-generaal van oordeel dat op grond van het dossier onvoldoende aannemelijk is geworden dat de gedragingen van verdachte en medeverdachte als ‘in de kern aanvallend’ moeten worden gezien. Dat de door verdachte bestuurde auto in de nabijheid van de auto(s) van de tegenpartij is gestopt/heeft stilgestaan, is – op zichzelf beschouwd en dus los gezien van de context – onvoldoende om van een aanval te kunnen spreken. Het stoppen/stilstaan roept wel vragen op maar kan, nu niet met een voldoende mate van zekerheid kan worden vastgesteld wie van de partijen als eerste heeft geschoten, niet gekwalificeerd worden als intrinsiek aanvallend. Ervan uitgaande dat ook bij deze gelegenheid de tegenpartij het eerste schot kan hebben gelost, acht het hof het onvoldoende aannemelijk dat sprake is geweest van een gemis aan verdediging(*swil*), in de hierboven bedoelde zin.

Ad 2 en 3: Uitgaande van de zeker niet als denkbeeldig te beschouwen mogelijkheid dat ook op de tweede locatie het initiatief tot het elkaar over en weer beschieten is uitgegaan van betrokkene [2] is aan de tweede en derde eis voor een geslaagd beroep op noodweer(*exces*) voldaan. Onder deze omstandigheden kan worden gesteld dat er op de tweede locatie sprake is of kan zijn geweest van een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding, dan wel een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor, gericht tegen verdachte en medeverdachte, terwijl zij in de Opel Signum zaten.

Ad 4: Het hof is evenwel van oordeel dat het beroep op noodweer(*exces*) dient te stranden omdat aan de subsidiariteitseis – in de literatuur ook wel ‘het onttrekkingsvereiste’ genoemd – niet is voldaan. Op grond van de hiervoor vermelde feiten en omstandigheden is het hof van oordeel dat de verdediging tegen de aanranding niet noodzakelijk was, omdat de verdachte zich aan de aanranding had kunnen en moeten onttrekken door te vluchten. Anders dan de raadsman heeft bepleit bestond daartoe onder de gegeven omstandigheden voor de verdachte een reële en redelijke mogelijkheid, terwijl ook van de verdachte kon worden gevergd dat hij zou vluchten.

Uit de hiervoor vastgestelde feiten en omstandigheden blijkt immers dat verdachte als bestuurder van de Opel Signum bij het wegrijden van de eerste locatie verschillende opties had om zich uit de voeten te maken. Verdachte is de [b-straat] opgereden en is de kruising met de [a-straat] genaderd. In plaats van met vol gas rechtdoor te rijden, langs het Shell-tankstation, dan wel linksaf te slaan de [g-straat] in, heeft hij er echter voor gekozen in ieder geval 10 seconden stil te gaan staan. Over de reden daarvoor heeft verdachte zelf geen aannemelijke verklaring afgelegd. Dat hij was gestopt omdat hij de weg niet zou kennen, zoals de raadsman heeft geopperd, lijkt het hof niet plausibel. Hij bevond zich immers in de auto

met iemand die in deze buurt is opgegroeid en derhalve bekend is in de wijk. Bovendien was verdachte kort daarvoor via dezelfde weg de wijk in gereden.

Gelet op de situatie ter plaatse had verdachte derhalve feitelijk (en ruimschoots) de mogelijkheid om weg te rijden om zo een nieuwe aanranding te voorkomen dan wel zich daaraan tijdig te kunnen onttrekken. Wanneer de raadsman stelt dat verdachte in de onmogelijkheid verkeerde zich achteruit rijdend of vooruit rijdend aan de aanval te onttrekken, omdat het voertuig van verdachte haaks stond op de Fiat 500, moet daar bij worden aangetekend dat de afstand tussen beide voertuigen zo'n 15 meter moet hebben bedragen en de weg voor verdachte zowel naar voren als naar achteren vrij was.

Het hof is van oordeel dat het zich onttrekken aan de confrontatie ook van verdachte kon en mocht worden geveerd omdat dit vanwege de aanwezige ruimte op de weg en het geringe verkeersaanbod op dat tijdstip (omstreeks 00:40 uur) en tegen de achtergrond van de zojuist door verdachte vergaarde kennis van de slechte bedoelingen van zijn opponent, een betrekkelijk eenvoudige, uitgesproken verstandige en tamelijk voor de hand liggende vluchtmogelijkheid was. Hij stond al met de neus van de auto in de goede richting en hoefde enkel gas te (blijven) geven. Bovendien lijkt het ook meer in de rede te liggen dat men in het geval van vuurwapengeweld zich met bekwame spoed uit de voeten maakt in plaats van stil te gaan staan en als potentieel schietschijf te dienen.

Voor de vaststelling dat van verdachte kon en ook mocht worden geveerd om anders te handelen dan hij heeft gedaan, slaat het hof tevens acht op de belangen die voor anderen op het spel stonden: het ging nota bene om een schietpartij in een woonwijk, met alle daarbij behorende gevaren voor omwonenden. Op grond van vorenstaande feiten en omstandigheden is het hof van oordeel dat verdachte ten onrechte heeft nagelaten om te vluchten. Dat hij het daarmee op een confrontatie heeft laten aankomen en deze heeft aangegaan, strookt ook met de hiervoor weergegeven verklaring van medeverdachte waaruit een zekere bewustheid bij verdachte blijkt. Op grond van die verklaring acht het hof het aannemelijk dat verdachte de auto bewust heeft gestopt, dat hij het raam aan de bijrijderszijde heeft geopend, dat medeverdachte wilde schieten maar dat dit mislukte en dat vervolgens verdachte tot schieten is overgegaan.

Onder deze omstandigheden is een beroep op noodweer niet gerechtvaardigd.

De Hoge Raad haalt rechtsoverweging 3.5.1. en 3.5.2 uit ECLI:NL:HR:2016:456, over artikel 41 Sr aan en overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de verdachte, nadat hij en de medeverdachte kort daarvoor in de [a-straat] waren beschoten door betrokkene [2], met de Opel Signum waarin hij en medeverdachte waren weggereden, bewust is gestopt bij een

kruising van de [b-sstraat] met de [a-sstraat] en het raam aan de bijrijderszijde heeft geopend. Vervolgens is op een afstand van ongeveer vijftien meter over en weer geschoten, waarbij de verdachte vanuit de Opel Signum heeft geschoten in de richting van de Fiat 500 met daarin betrokkene [2] in de [a-sstraat]. Verder heeft het hof geoordeeld dat de verdachte gelet op de situatie ter plaatse 'feitelijk en ruimschoots' de mogelijkheid had om weg te (blijven) rijden. In dat verband heeft het hof overwogen dat het zich onttrekken aan de confrontatie (als redelijke en reële mogelijkheid) ook van de verdachte kon en mocht worden gevergd omdat dit vanwege de aanwezige ruimte op de weg en het geringe verkeersaanbod op dat tijdstip (omstreeks 00.40 uur) en tegen de achtergrond van de zojuist door de verdachte vergaarde kennis van de slechte bedoelingen van zijn opponent, een eenvoudige, verstandige en voor de hand liggende vluchtmogelijkheid was. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de auto van de verdachte al met de neus in de goede richting stond en dat de verdachte enkel gas hoefde te (blijven) geven. Verder heeft het hof in zijn overwegingen betrokken dat het meer in de rede ligt dat men zich bij vuurwapengeweld met bekwame spoed uit de voeten maakt dan om stil te gaan staan en als potentiële schietschijf te dienen. De Hoge Raad oordeelt dat het op deze vaststellingen en overwegingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte had kunnen wegrijden en dat dit ook van hem kon worden gevergd, niet getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

J.H.J. Verbaan, oktober 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1416

Zaaknummer: 20/03931

Rechters: V. van den Brink, J.C.A.M. Claassens en T. Kooijmans

Advocaten: C. Grijsen

Wetsartikelen: 287 Sr en 41 Sr

RECHTSPRAAK

‘Ertoe bewegen’ als bedoeld in artikel 248d Sr?

‘Ertoe bewegen’ als bedoeld in artikel 248d Sr?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie een persoon, van wie hij redelijkerwijs moet vermoeden dat deze de leeftijd van zestien jaren nog niet heeft bereikt, met ontuchtig oogmerk ertoe bewegen getuige te zijn van ontuchtige handelingen, meermalen gepleegd, is bewezen verklaard, dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de verdachte een viertal jongens ‘ertoe heeft bewegen’ getuige te zijn van seksuele handelingen, als bedoeld in artikel 248d Sr. Daartoe wordt aangevoerd dat uit de bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat de verdachte actieve handelingen heeft verricht die erop waren gericht de minderjarigen getuige te laten zijn van seksuele handelingen.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat de verdediging ter terechtzitting van het hof vrijspraak van het ten laste gelegde heeft bepleit. Daarnaast kan het bestanddeel ‘ertoe bewegen getuige te zijn’ in het primair ten laste gelegde niet bewezen worden.

Het hof is van oordeel dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het ten laste gelegde wordt weerlegd door de gebezigde bewijsmiddelen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twifelen.

Het hof overweegt hiertoe dat aangevers [1], [2], [3] en [4], allen in de leeftijd van 13 dan wel 14 jaar oud, op 11 juli 2018 aangifte hebben gedaan van een incident op 4 juli 2018. Zij waren die middag aan het mountainbiken bij de plas. Daar hebben zij – kort samengevat – gezien dat een man zich stond af te trekken in de bosschages naast de mountainbikeroute. De aangevers hebben alle vier een signalement opgegeven van de man.

Het hof overweegt dat alle vier de aangevers hebben verklaard dat verdachte hen aankeek terwijl hij zich aftrok. De aangevers fietsten langs verdachte, maakten een ‘U-bocht’ en fietsten zodoende na die bocht wederom langs verdachte. Aangever [4] heeft verklaard dat hij

zag dat toen hij langs verdachte fietste, verdachte hem aankeek en met zijn hele lijf naar de jongens toedraaide. Aangevers [3] en [1] hebben verklaard dat verdachte met hen meedraaide. Aangever [1] verklaarde tevens dat verdachte echt wilde dat hij het zag. Het hof overweegt dat het aankijken en het meedraaien met de jongens actieve gedragingen zijn, gericht op het brengen van de jongens tot het getuige zijn van seksuele handelingen. Daarmee acht het hof het bestanddeel 'ertoe bewegen getuigen te zijn' bewezen.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 248d Sr en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden 'ertoe heeft bewegen' zijn gebruikt in de betekenis die deze woorden hebben in die bepaling en haalt artikel 248d Sr aan.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 248d Sr op 1 januari 2010 in het Wetboek van Strafrecht is opgenomen ter uitvoering van artikel 22 van het Verdrag van Lanzarote (*Trb.* 2008, 58) en haalt de authentieke tekst van die bepaling aan. De Hoge Raad haalt de relevante passages uit de wetgeschiedenis van de Wet van 26 november 2009, *Stb.* 2009, 544, strekkende tot uitvoering van het Verdrag van Lanzarote (*Kamerstukken II* 2008/09, 31810, nr. 3, p. 5 en 7-8) aan en overweegt dat, mede gelet op de wetsgeschiedenis, sprake is van het in deze bepaling bedoelde 'ertoe bewegen' als het slachtoffer (mede) door een actieve gedraging van de verdachte ertoe is gebracht getuige te zijn van seksuele handelingen.

De Hoge Raad overweegt dat het hof blijkens zijn bewijsvoering onder meer heeft vastgesteld dat:

- de verdachte, die slechts was gekleed in een zwembroek, zich bevond in de bosschages naast een mountainbikeroute bij de plas;
- de verdachte zijn zwembroek heeft uitgedaan en zichzelf heeft afgetrokken, op het moment dat vier jongens van dertien en veertien jaren oud over deze mountainbikeroute langs hem fietsten;
- de verdachte tijdens deze seksuele handelingen de jongens heeft aangekeken, met zijn gehele lijf naar de jongens is toegedraaid, met hen is meedraaid en hen is blijven aankijken;
- de verdachte is doorgestaan met zijn seksuele handelingen toen de jongens nog een keer langs hem fietsten, omdat de mountainbikeroute ter plaatse een 'U-bocht' maakte.

De Hoge Raad overweegt dat, mede op basis van deze vaststellingen, waaronder actieve gedragingen van de verdachte bestaande uit het (blijven) aankijken van de fietsende jongens en het met zijn lichaam met hen meedraaien, het hof geoordeeld heeft dat de verdachte de

jongens ertoe heeft bewogen getuige te zijn van zijn seksuele handelingen. De Hoge Raad oordeelt dat dit oordeel niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd is.

J.H.J. Verbaan, oktober 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1422

Zaaknummer: 21/00500

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 248d Sr

RECHTSPRAAK

Opgave bewijsmiddelen voldoende?

Opgave bewijsmiddelen voldoende?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat voor het onder 2, 3 en 4 bewezen verklaarde kan worden volstaan met een opsomming van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv.

In het licht van de verklaring van de verdachte is het oordeel van het hof dat de verdachte onder meer ondubbelzinnig heeft bekend dat hij degene was die in de periode van 1 mei 2017 tot en met 19 juli 2017 580 hennepplanten heeft geteeld zoals onder 3 is bewezen verklaard en verder dat hij door middel van verbreking een hoeveelheid stroom heeft weggenomen zoals onder 2 en 4 is bewezen verklaard, niet zonder meer begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, slaagt het. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1362

Zaaknummer: 21/00587

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Una via-beginsel en hetzelfde feit (ne bis in idem).

OM-cassatie. Una via-beginsel en hetzelfde feit (ne bis in idem).

Het cassatiemiddel klaagt dat het oordeel van het hof dat de ten laste gelegde overtreding van artikel 69a lid 1 Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR) 'hetzelfde feit' betreft als waarvoor aan de verdachte drie fiscale verzuimboetes op grond van artikel 67c (oud) AWR zijn opgelegd, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het hof heeft vastgesteld dat door de Inspecteur van de Belastingdienst aan de verdachte verzuimboetes als bedoeld in artikel 67c lid 1 AWR zijn opgelegd wegens het niet (tijdig) betalen van de omzetbelasting over de in de tenlastelegging vermelde kwartalen.

Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat de op grond van artikel 67c AWR opgelegde verzuimboetes 'hetzelfde feit' betreffen als het feit waarvoor de verdachte wordt vervolgd op grond van artikel 69a AWR en dat de oplegging van de verzuimboetes daarmee in beginsel in de weg staat aan strafrechtelijke vervolging voor het niet (tijdig) voldoen van de in de aangiften aangegeven omzetbelasting over de in de tenlastelegging genoemde kwartalen.

Dat oordeel is onjuist. Er bestaat een aanzienlijk verschil tussen de aard en ernst van enerzijds de feiten die aanleiding kunnen geven tot de oplegging van verzuimboetes op grond van artikel 67c lid 1 AWR en anderzijds het ten laste gelegde, op artikel 69a lid 1 AWR toegesneden feit. Dat komt onder meer tot uitdrukking in het in artikel 69a lid 1 AWR neergelegde opzetvereiste en in de in artikel 69a lid 1 AWR genoemde maximale straffen, waaronder een gevangenisstraf van maximaal zes jaren. Gelet daarop kunnen zulke feiten in beginsel niet worden aangemerkt als hetzelfde feit in de zin van artikel 68 Sr en artikel 243 lid 2 Sv in verbinding met artikel 255 lid 1 Sv. (Vgl. HR 15 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:364.)

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1364

Zaaknummer: 21/01817

Rechters: J. de Hullu, M. Kuijjer en T. Kooijmans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vormverzuim afgenomen bloed.

Vormverzuim afgenomen bloed.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat ‘er door de duur van negen dagen tussen het versturen en ontvangen van de bloedmonsters bij het NFI sprake [is] van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in art 359a Wetboek van Strafvordering’ en dat kan worden ‘volstaan met de constatering van het vormverzuim’.

Het kennelijke oordeel van het hof dat artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen (hierna: Besluit) niet een strikte waarborg is en dat artikel 359a Sv het toetsingskader vormt voor de beantwoording van de vraag of aan een verzuim ten aanzien van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit een rechtsgevolg moet worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg, is onjuist (vgl. HR 12 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:567).

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1365

Zaaknummer: 21/02064

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: C. van Aken

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon hof toepassing geven aan artikel 36e lid 7 Sr, nu hof ontnemingsmaatregel heeft gebaseerd op artikel 36e lid 3 (oud) Sr?

Kon hof toepassing geven aan artikel 36e lid 7 Sr, nu hof ontnemingsmaatregel heeft gebaseerd op artikel 36e lid 3 (oud) Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging door het hof van een hoofdelijke betalingsverplichting aan de betrokkene voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel.

Als de rechter toepassing geeft aan artikel 36e lid 3 Sr is oplegging van een hoofdelijke betalingsverplichting niet mogelijk, omdat artikel 36e lid 7 Sr die mogelijkheid beperkt tot een betalingsverplichting die haar grondslag vindt in een vaststelling van het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel op grond van artikel 36e lid 1 en 2 Sr. Het hof heeft dat miskend. (Vgl. HR 8 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1552.)

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1359

Zaaknummer: 21/02556

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Was Koninklijke Marechaussee bevoegd tot opsporing?

Was Koninklijke Marechaussee bevoegd tot opsporing?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van het verweer dat de Koninklijke Marechaussee niet bevoegd was tot opsporing.

De klacht berust op de opvatting dat opsporing door de in artikel 141 aanhef en onder c Sv genoemde militairen van de Koninklijke Marechaussee onrechtmatig is wanneer het betreffende optreden van de Koninklijke Marechaussee de in artikel 4 lid 1 Politiewet 2012 genoemde politietaken te buiten gaat. Op grond van artikel 4 lid 4 Politiewet 2012 en gelet op de onder 2.3.2 weergegeven wetsgeschiedenis zijn die militairen echter ook buiten de in artikel 4 lid 1 Politiewet 2012 genoemde politietaken bevoegd tot het opsporen van alle strafbare feiten en kan opsporing buiten deze politietaken (tegenover de verdachte) niet als onrechtmatig worden aangemerkt. De klacht gaat daarom uit van een onjuiste rechtsopvatting.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1142

Zaaknummer: 20/03768

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 4 PolW

RECHTSPRAAK

Doorbreking verschoningsrecht ziekenhuis.

Doorbreking verschoningsrecht ziekenhuis.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die doorbreking van het afgeleid verschoningsrecht van de klagster rechtvaardigen.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel wordt het volgende vooropgesteld. Het verschoningsrecht van onder meer de arts is in zoverre niet absoluut, dat zich zeer uitzonderlijke omstandigheden laten denken waarin het belang dat de waarheid aan het licht komt – ook ten aanzien van datgene waarvan de wetenschap hem als zodanig is toevertrouwd – moet prevaleren boven het verschoningsrecht (vgl. HR 30 november 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD7280). De beantwoording van de vraag welke omstandigheden als zeer uitzonderlijk moeten worden aangemerkt is niet in een algemene regel samen te vatten. Uit de jurisprudentie van de Hoge Raad valt een aantal factoren te destilleren die bij de beantwoording van de vraag of sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als hiervoor bedoeld in de afweging kunnen worden betrokken, zoals de omstandigheid dat sprake is van ernstige delicten en de omstandigheid dat de gegevens niet op andere wijze kunnen worden verkregen (vgl. HR 30 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1205). In dit verband geldt verder dat als moet worden geoordeeld dat het belang van de waarheidsvinding dient te prevaleren, die inbreuk op het verschoningsrecht niet verder mag gaan dan strikt nodig is voor het aan het licht brengen van de waarheid van het desbetreffende feit. (Vgl. HR 29 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5070.)

De rechtbank heeft onderzocht of er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als hiervoor bedoeld. Bij de beantwoording van die vraag heeft de rechtbank van belang geacht dat (i) het gaat om een verdenking van een ernstig strafbaar feit ten aanzien van een zeer jong kind, (ii) in het bloed van het kind een aanzienlijke hoeveelheid GHB is aangetroffen, terwijl in de slaapkamer van de verdachte een flesje GHB is aangetroffen en meerdere personen hebben verklaard dat de verdachte drugs gebruikte waaronder GHB, (iii) de gevorderde gegevens alleen betrekking hebben op de opname van het kind op 31 december 2020, (iv) de forensisch arts van het NFI brongegevens nodig heeft om vast te stellen welke hoeveelheid

GHB precies is aangetroffen in het bloed van het kind en welke gevaren dit met zich bracht en (v) deze gegevens bovendien niet op een andere wijze zijn te verkrijgen.

Met betrekking tot de onder (iv) en (v) vermelde omstandigheden heeft de rechtbank kennelijk op grond van de mededelingen van de officier van justitie over de achtergrond van de vordering van de gegevens, als vaststaand aangenomen dat de door het openbaar ministerie aangezochte forensisch arts het geheel aan medische ‘brongegevens’ met betrekking tot de ziekenhuisopname van het kind op 31 december 2020 nodig heeft om ‘gedegen’ forensisch onderzoek te kunnen doen naar het gevaar waaraan het kind heeft blootgestaan door de in zijn bloed aangetroffen GHB. Daaruit volgt dat de informatie waarvan het openbaar ministerie op andere, indirecte wijze kennis heeft gekregen en mogelijk bij de instantie Veilig Thuis op te vragen informatie voor dat forensisch onderzoek niet volstaat, mede in aanmerking genomen dat daarbij de juistheid en volledigheid van deze indirect verkregen of te verkrijgen medische informatie niet kan worden vastgesteld.

Gelet op dit een en ander getuigt het oordeel van de rechtbank dat sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden, zoals hiervoor bedoeld, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel – ook in het licht van wat namens de klaagster is aangevoerd – toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:1324

Zaaknummer: 22/01550

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en Y. Buruma

Advocaten: R.J. van Eenennaam

Wetsartikelen: 552a Sv